

Образците, с които разполагаме - повече от 30 броя, са от края на XIX в. и началото на XX в., когато все още традиционната социално-нормативна система в България е в относителна устойчивост и дава реална представа за състоянието на този важен елемент от традиционния женски костюм. Обикновено поясите (ивици, увици, вуици) се тъкат много дълги, за да опашат няколко пъти талията на девойката и достигат до 2-3 м, а ширината им варира от 6 до 10 см. В планинските села - Жеравна, Градец, Ичера е характерна по-примитивната техника "на кори", докато в равнинните села - Съдиево, Желю войвода, Еленово, Сборище и др. поясите са тъкани диметно на вертикални масурчета като краят, който е отгоре и дава лицето, е изработен с фини вълнени конци чрез вадената техника или пък "килимени", с преобладаващи геометрични мотиви "арапчета", "очички" "кукички", "звездички", "ребъри".¹ И двата вида тъкан завършва с дълги до 20 сантиметрови тънки ресни, които придават изящество и раздвиженост на иначе строго установеното от традицията място на колана. Известната сливенска художничка и специалист по облеклото Теодора Хаджидимитрова ни е оставила следната важна информа